SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 17. januarja 2008*

V zadevi C-246/06,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Španija) z odločbo z dne 7. aprila 2006, ki je prispela na Sodišče 2. junija 2006, v postopku

Josefa Velasco Navarro

proti

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta, sodnica, E. Juhász, J. Malenovský in T. von Danwitz (poročevalec), sodniki,

* Jezik postopka: španščina.

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za slovensko vlado M. Remic, zastopnica,

— za Komisijo Evropskih skupnosti J. Enegren in R. Vidal Puig, zastopnika,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Direktive Sveta 80/987/EGS z dne 20. oktobra 1980 o varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti delodajalca (UL L 283, str. 23), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2002/74/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. septembra 2002 (UL L 270, str. 10, v nadaljevanju: Direktiva 80/987).

2 Ta predlog je bil predložen v okviru spora med J. Velasco Navarro in Fondo de Garantía Salarial (jamstveni sklad, v nadaljevanju: Fogasa), ker je ta sklad zavrnil, da iz naslova subsidiarne odgovornosti zaradi protipravne odpovedi delovnega razmerja zainteresirani osebi izplača odškodnino, pri čemer je bilo plačilo te odškodnine predvideno s sodno poravnavo, ki je bila sklenjena med J. Velasco Navarro in njenim delodajalcem.

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 Člen 1(1) Direktive 80/987 določa, da se „[t]a direktiva […] uporablja za terjatve delavcev, ki izhajajo iz pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij, do delodajalcev, ki so plačilno nesposobni v smislu člena 2(1)“.

4 V členu 2(2) te direktive je navedeno, da navedena direktiva ne vpliva na nacionalno zakonodajo glede opredelitve izrazov „delavec“, „delodajalec“, „plačilo“, „pravica, ki zagotavlja takojšnjo upravičenost [tj. pridobljena pravica]“, in „pravica, ki zagotavlja upravičenost v prihodnosti [tj. pričakovana pravica]“.

5 Člen 3(1) Direktive 80/987 je v prvotni različici določal:

„Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za to, da jamstvene ustanove v skladu s členom 4 jamčijo izplačilo neporavnanih terjatev delavcev, ki temeljijo na pogodbah o zaposlitvi ali delovnih razmerjih in se nanašajo na plačilo za obdobje pred določenim datumom.“

6 Člen 3(1) Direktive 80/987, v prvotni različici, je v različici te, ki izhaja iz Direktive 2002/74, postal člen 3, prvi odstavek, in zdaj določa:

„Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da zagotovijo, da jamstvene ustanove, ob upoštevanju člena 4, jamčijo plačilo neporavnanih terjatev delavcev, ki izhajajo iz pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij, ki vključujejo, kadar to zahteva nacionalna zakonodaja, odpravnino ob prenehanju delovnega razmerja.“

7 Člen 2(1), prvi in drugi pododstavek, Direktive 2002/74 določa:

„Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, ki so potrebni za uskladitev s to direktivo, do 8. oktobra 2005. O tem nemudoma obvestijo Komisijo.

Predpise iz prvega pododstavka uporabijo za vsak primer plačilne nesposobnosti, ki je nastopil po dnevu začetka veljave teh predpisov.“

8 V členu 3 Direktive 2002/74 je določeno, da je ta začela veljati 8. oktobra 2002.

Španska zakonodaja

9 Člen 33(1) in (2) kraljeve zakonske uredbe 1/1995 z dne 24. marca 1995 o potrditvi spremenjenega besedila zakona o delovnih razmerjih (Estatuto de los Trabajadores, BOE št. 75 z dne 29. marca 1995, str. 9654, v nadaljevanju: zakon o delovnih razmerjih), v različici, ki izhaja iz zakona 60/1997 z dne 19. decembra 1997 (BOE št. 304 z dne 20. decembra 1997, str. 37453, v nadaljevanju: zakon o delovnih razmerjih), določa:

„1. Jamstveni sklad […] delavcem izplača zneske plač, ki jim pripadajo v primeru plačilne nesposobnosti, prekinitve plačil, stečaja ali prisilne poravnave gospodarskih subjektov.

V okviru prejšnjega odstavka se za plačo šteje znesek, priznan v sporazumu o poravnavi ali v sodni odločbi iz vseh naslovov, določenih v členu 26(1), in tudi dodatno nadomestilo iz naslova ‚salarios de tramitación' [plače med postopkom], o katerem glede na okoliščine primera odloči pristojno sodišče […].

2. Jamstveni sklad v primeru iz prejšnjega odstavka delavcem izplača odškodnino, priznano s sodbo ali z upravno odločbo, zaradi odpovedi ali prenehanja pogodbe v skladu s členi 50, 51 in 52(c) tega zakona, v okviru najvišjega letnega plačila, če dnevna plača, ki je podlaga za izračun, ne presega dvakratne minimalne plače za vse poklice.

[…]"

10 V odškodnino, ki jo mora v skladu s členom 33(2) zakona o delovnih razmerjih izplačati sklad Fogasa, spada pod temi pogoji tudi odškodnina za protipravno odpoved delovnega razmerja, določena v členu 56(1) tega zakona:

„1. Če je prenehanje delovnega razmerja razglašeno za nezakonito, se lahko delodajalec v petih dneh od dneva objave sodbe odloči med vrnitvijo delavca na delo skupaj s plačilom ‚salarios de tramitación', kot so določeni v točki (b) tega odstavka, in plačilom teh zneskov, ki morajo biti določeni s sodbo:

a) odškodnine, enake 45 dnem plače za leto dela; obdobja, krajša od enega leta, se izračunajo v sorazmerju glede na mesece do višine 42 mesečnih obrokov;

b) zneska, ki je enak vsoti dolgovanih plač od dneva odpovedi do vročitve sodbe, ki odpoved razglaša za nezakonito, ali dokler delavec ne najde zaposlitve, če je ta zaposlitev nastopila pred razglasitvijo sodbe in če delodajalec predloži dokaz glede zneskov, ki jih je izplačal, da se jih odšteje od ‚salarios de tramitación'.

Delodajalec mora za delavca v obdobju, ki ustreza plačam, obravnavanim v zgoraj navedeni točki (b), še naprej plačevati prispevke za socialno varnost."

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

11 J. Velasco Navarro, tožeča stranka v postopku v glavni stvari, je bila zaposlena pri družbi Camisas Leica SL (v nadaljevanju: Camisas Leica) od vključno 28. maja 1998 do 27. decembra 2001, to je dneva, na kateri ji je ta družba odpovedala pogodbo o zaposlitvi.

12 J. Velasco Navarro in Camisas Leica sta 13. maja 2002 sklenili sodno poravnavo, v skladu s katero je ta družba, prvič, priznala protipravnost odpovedi pogodbe o zaposlitvi J. Velasco Navarro in se, drugič, tej zavezala izplačati odškodnino za odpoved pogodbe o zaposlitvi in „salarios de tramitación“, določene v členu 56 zakona o delovnih razmerjih.

13 Na podlagi sodbe, s katero je bila ugotovljena plačilna nesposobnost družbe Camisas Leica, ki jo je 5. marca 2003 na predlog te družbe izdalo isto sodišče, je J. Velasco Navarro zahtevala, naj ji Fogasa izplača znesek, ki ustreza navedeni odškodnini, in „salarios de tramitación“, ki ji jih njen nekdanji delodajalec ni izplačal.

14 Sklad Fogasa se je strinjal, da tožeči stranki v postopku v glavni stvari izplača 3338,88 EUR za „salarios de tramitación“, vendar je menil, da J. Velasco Navarro nima pravice do 2696,89 EUR, ki jih je zahtevala za odškodnino zaradi odpovedi delovnega razmerja, ker ta ni bila priznana s sodbo ali z drugo sodno odločbo.

15 J. Velasco Navarro je zavrnitev sklada Fogasa, da ji izplača navedeno odškodnino za odpoved pogodbe o zaposlitvi, izpodbijala pri Juzgado de lo Social Único de Algeciras.

16 V skladu s pojasnili, ki jih je podalo nacionalno sodišče v obrazložitvi predložitvene odločbe, špansko pravo v členu 33(2) zakona o delovnih razmerjih določa izplačilo odškodnine zaradi prenehanja delovnega razmerja, vendar le, kadar je ta priznana delavcu s sodbo ali z upravno odločbo zaradi odpovedi oziroma prenehanja pogodbe.

17 Predložitveno sodišče meni, da je navedena nacionalna določba v nasprotju s skupnostnim načelom enakosti, kot ga določa sodna praksa Sodišča in zlasti točka 30 sklepa z dne 13. decembra 2005 v zadevi Guerrero Pecino (C-177/05, ZOdl., str. I-10887). V skladu s to sodno prakso je treba odškodnine enake vrste, ki so bile določene v postopku sodne poravnave, prav tako šteti za odpravnino v smislu člena 3, prvi odstavek, Direktive 80/987.

18 Navedeno sodišče poudarja, da je bila Direktiva 2002/74 na dan, ko je ugotovilo plačilno nesposobnost družbe Camisas Leica, in sicer 5. marca 2003, že v veljavi. Ugotavlja, da čeprav se je rok za prenos te direktive iztekel 8. oktobra 2005, je španski zakonodajalec ni prenesel, saj je prepričan, da je notranja španska zakonodaja, ki velja od 21. decembra 1997, popolnoma v skladu z navedeno direktivo.

19 Nacionalno sodišče na podlagi tega ugotavlja, da torej ni mogoče potrditi, da je Kraljevina Španija 8. oktobra 2005 že prenesla Direktivo 2002/74, ker nacionalna zakonodaja ni bila popolna.

20 Predložitveno sodišče prav tako trdi, da je sklad Fogasa na obravnavi pred tem sodiščem trdil, da se J. Velasco Navarro ne more sklicevati na Direktivo 2002/74 niti na njeno razlago, ki izhaja iz zgoraj navedenega sklepa Guerrero Pecino, ker je bila sodba, s katero je bila ugotovljena začasna plačilna nesposobnost družbe Camisas Leica, čeprav je bila izdana po datumu začetka veljavnosti te direktive, in sicer 8. oktobra 2002, vsekakor izdana pred datumom, do katerega so morale države članice sprejeti ukrepe za njen prenos, in sicer 8. oktobra 2005.

21 V teh okoliščinah je Juzgado de lo Social Único de Algeciras prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Če je nacionalno sodišče ugotovilo, da nepopolna nacionalna zakonodaja 8. oktobra 2005 ni bila usklajena z Direktivo 2002/74 in z razlago Sodišča glede skupnostnega načela enakosti v [zgoraj navedenem] sklepu [Guerrero Pecino], ali je treba šteti, da ima ta direktiva neposredni učinek in je obvezujoča za sklad Fogasa, državno jamstveno institucijo, od naslednjega dne, in sicer od 9. oktobra 2005?

2. Če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen, ali je treba Direktivo 2002/74 uporabiti neposredno, upoštevaje, da je za delavca ugodnejša in manj ugodna za državo, ki ni izpolnila obveznosti, pri plačilni nesposobnosti, do katere je prišlo – po sodni poravnavi, ki je notranja zakonodaja, ki ni popolna, ne predvideva – med datumom začetka veljavnosti direktive, 8. oktobrom 2002, ter končnim datumom, 8. oktobrom 2005, do katerega bi morala španska država sprejeti zakone in druge prepise za uskladitev z navedeno direktivo?“

Vprašanji za predhodno odločanje

22 Predložitveno sodišče z vprašanjema sprašuje, ali ima člen 3, prvi odstavek, Direktive 80/987, ki še ni prenesena v pravni red države članice, neposredni učinek, in če je odgovor pritrdilen, od katerega datuma se je mogoče na to določbo neposredno sklicevati zoper institucijo, kot je sklad Fogasa. Ker se s tema vprašanjema v bistvu želi izvedeti, ali ima lahko navedena določba neposredni učinek med datumom njenega začetka veljavnosti in datumom izteka roka za njen prenos, ju je treba obravnavati skupaj.

23 Predložitveno sodišče zastavlja ti vprašanji na podlagi zgoraj navedenega sklepa Guerrero Pecino. Čeprav je v tem sklepu Sodišče podalo razlago Direktive 80/987 na predlog istega predložitvenega sodišča, kot je to, ki se je obrnilo na Sodišče v postopku v glavni stvari, in v zvezi z istim primerom plačilne nesposobnosti, pa jo je podalo, kot je to pojasnilo v točki 23 tega sklepa, le če je bila Direktiva 2002/74 na upoštevni datum že prenesena v nacionalni pravni red, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

24 V zadevi v postopku v glavni stvari pa iz obrazložitve predložitvene odločbe izhaja, da, kot trdi predložitveno sodišče, Direktiva 2002/74 na datum izteka roka za prenos te direktive, in sicer 8. oktobra 2005, še ni bila prenesena v notranji pravni red (glej v tem smislu sodbo z dne 29. novembra 2007 v zadevi Komisija proti Španiji, C-6/07, neobjavljena v ZOdl.).

Neposredni učinek člena 3, prvi odstavek, Direktive 80/987

25 Ne glede na presojo pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, da se je mogoče pred nacionalnim sodiščem sklicevati na določbo direktive, ki še ni bila prenesena ali ki ni

bila prenesena pravilno (glej sodbi z dne 11. julija 2002 v zadevi Marks & Spencer, C-62/00, Recueil, str. I-6325, točka 25, in z dne 8. junija 2006 v zadevi Feuerbestattungsverein Halle, C-430/04, ZOdl., str. I-4999, točki 28 in 29), je v skladu z ustaljeno sodno prakso, da ima lahko direktiva neposredni učinek šele po izteku roka, ki je določen za njen prenos v pravni red držav članic (sodbi z dne 3. marca 1994 v zadevi Vaneetveld, C-316/93, Recueil, str. I-763, točka 16, ter z dne 14. septembra 2000 v zadevi Mendes Ferreira in Delgado Correia Ferreira, C-348/98, Recueil, str. I-6711, točka 33).

26 V tem primeru je datum izteka roka za prenos v skladu s členom 2(1), prvi pododstavek, Direktive 2002/74 8. oktober 2005. Za zadevo v postopku v glavni stvari je treba preveriti, ali se je po tem datumu mogoče sklicevati na morebiten neposredni učinek navedene direktive v zvezi z dejstvi, do katerih je prišlo pred njim. Do plačilne nesposobnosti družbe Camisas Leica je namreč prišlo 5. marca 2003, in sicer pred iztekom roka za prenos te direktive, in tožeča stranka v postopku v glavni stvari je tudi po tem datumu vztrajala pri zahtevi, naslovljeni na sklad Fogasa, v zvezi s terjatvijo, ki jo je imela glede odškodnine za odpoved pogodbe o zaposlitvi, ki je izhajala iz navedene plačilne nesposobnosti.

27 V tem pogledu je mogoče iz sodne praske Sodišča sklepati (glej v tem smislu sodbo z dne 10. novembra 1992 v zadevi Hansa Fleisch Ernst Mundt, C-156/91, Recueil, str. I-5567, točka 20, in zgoraj navedeno sodbo Vaneetveld, točka 18), da če država članica Direktive 2002/74 ni prenesla v določenem roku, se je mogoče na njen morebitni neposredni učinek od 8. oktobra 2005 sklicevati le v zvezi s stanjem plačilne nesposobnosti, do katerega je prišlo po tem datumu, za kar pa v zadevi v postopku v glavni stvari ne gre.

28 V zvezi s tem je treba opozoriti, da so države članice, čeprav imajo obveznost, da sprejmejo nacionalne predpise, ki so potrebni za uskladitev z Direktivo 2002/74, v

skladu s členom 2(1), drugi pododstavek, te direktive do 8. oktobra 2005 zavezane uporabiti navedene predpise le za stanja plačilne nesposobnosti, do katerih je prišlo po dnevu začetka veljave teh predpisov.

29 Tako so lahko predmet določb Direktive 2002/74 le stanja plačilne nesposobnosti, do katerih je prišlo ali po njenem prenosu, vključno s tistimi primeri, do katerih je prišlo pred iztekom roka za prenos, ali po izteku tega roka, če do prenosa ni prišlo.

30 Zato je treba na zastavljeni vprašanji odgovoriti, da se, če do prenosa Direktive 2002/74 v notranje pravo ne pride do 8. oktobra 2005, v zvezi s stanjem plačilne nesposobnosti, do katerega je prišlo pred tem datumom, nikakor ni mogoče sklicevati na morebiten neposredni učinek člena 3, prvi odstavek, Direktive 80/987.

Kršitev načela enakega obravnavanja

31 Čeprav sta vprašanji, ki ju je predložitveno Sodišče zastavilo Sodišču, oblikovani tako, da se nanašata le na neposredni učinek člena 3, prvi odstavek, Direktive 80/987, je treba glede obdobja med datumom začetka veljavnosti Direktive 2002/74 do datuma izteka roka za njen prenos opozoriti, da mora Sodišče, ki mu je bilo predloženo vprašanje za predhodno odločanje, ko nacionalna ureditev preide na področje uporabe prava Skupnosti, nacionalnemu sodišču predložiti vse elemente razlage, ki jih to potrebuje za presojo skladnosti te ureditve s temeljnimi pravicami, katerih

spoštovanje zagotavlja Sodišče (glej v tem smislu sodbi z dne 12. decembra 2002 v zadevi Rodríguez Caballero, C-442/00, Recueil, str. I-11915, točka 31 in navedena sodna praksa, ter z dne 10. aprila 2003 v zadevi Steffensen, C-276/01, Recueil, str. I-3735, točka 70).

32 Čeprav države članice v okviru Direktive 80/987, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2002/74, niso zavezane, da v notranjem pravu določijo jamstvo za plačilo odškodnin za odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ker člen 3, prvi odstavek, te direktive dejansko ne zajema nobene obveznosti v tem smislu, pa je nacionalna ureditev, ki določa tako jamstvo, od datuma začetka veljavnosti Direktive 2002/74, in sicer 8. oktobra 2002, prešla na področje uporabe prava Skupnosti glede njene uporabe za dejstva, ki so nastala po navedenem začetku njene veljavnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 7. septembra 2006 v zadevi Cordero Alonso, C-81/05, ZOdl., str. I-7569, točki 31 in 32). Zato mora taka ureditev od tega datuma dalje spoštovati splošna načela in temeljne pravice, katerih spoštovanje zagotavlja Sodišče, med katerimi sta zlasti splošno načelo enakosti in prepovedi diskriminacije (glej zgoraj navedeno sodbo Rodríguez Caballero, točki 31 in 32).

33 Treba je opozoriti, da člen 33(2) zakona o delovnih razmerjih pri plačilni nesposobnosti delodajalca določa takšno jamstvo za določene odškodnine za odpoved ali prenehanje pogodbe o zaposlitvi, ki so določene z istim zakonom.

34 Zato je treba ugotoviti, da navedena nacionalna določba od datuma začetka veljavnosti Direktive 2002/74 spada v okvir člena 3, prvi odstavek, Direktive 80/987 in tako preide na področje uporabe prava Skupnosti. Tako mora od tega datuma dalje spoštovati splošna načela in temeljne pravice, ki so priznani v pravnem redu Skupnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 7. septembra 2006 v zadevi Cordero Alonso, C-81/05, ZOdl., str. I-7569, točka 37).

35 Iz tega izhaja, da mora nacionalno sodišče nacionalno ureditev v zadevi v postopku v glavni stvari razlagati ob spoštovanju zgoraj navedenih splošnih načel in temeljnih pravic, kot jih razlaga Sodišče, ter zlasti načela enakosti (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Guerrero Pecino, točka 30, in zgoraj navedeno sodbo Cordero Alonso, točka 38).

36 Glede tega načela, v skladu s katerim se primerljive okoliščine ne smejo obravnavati različno, razen če je razlikovanje objektivno utemeljeno, je Sodišče v zvezi z ureditvijo v zadevi v postopku v glavni stvari razsodilo, da so protipravno odpuščeni delavci v primerljivem položaju, ker imajo, če jim ni omogočena vrnitev na delo, pravico do odškodnine (glej zgoraj navedeno sodbo Rodríguez Caballero, točka 33, in sodbo z dne 16. decembra 2004 v zadevi Olaso Valero, C-520/03, ZOdl., str. I-12065, točki 34 in 35).

37 Sodišče je v nadaljevanju svoje presoje z ugotovitvijo, da ni bila predstavljena nobena prepričljiva trditev za utemeljitev različne obravnave terjatev iz naslova odškodnin zaradi protipravne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, priznanih s sodbo ali z upravno odločbo, in terjatev iz naslova odškodnin zaradi protipravne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, priznanih v postopku sodne poravnave, prišlo do zaključka, da je taka ureditev, kot je v zadevi v postopku v glavni stvari, v nasprotju z načelom enakosti, če jamstvena ustanova ne izpolni zadnjenavedenih terjatev (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Olaso Valero, točki 36 in 37).

38 Treba je dodati, da bi bilo mogoče pri taki diskriminaciji spoštovanje načela enakosti zagotoviti le tako, da bi se osebam, ki se obravnavajo manj ugodno, priznale enake ugodnosti, kot so tiste, do katerih so upravičene osebe, ki se obravnavajo ugodneje, dokler nacionalni zakonodajalec pravilno ne prenese navedene direktive (zgoraj navedeni sodbi Rodríguez Caballero, točka 42, in Cordero Alonso, točka 45).

39 Iz navedene presoje izhaja, da mora nacionalno sodišče, kadar spada nacionalna ureditev na področje uporabe Direktive 80/987, v zvezi s stanjem plačilne nesposobnosti, do katerega je prišlo med datumom začetka veljavnosti Direktive 2002/74 in datumom izteka roka za njen prenos, zagotoviti uporabo te nacionalne ureditve skladno z načelom prepovedi diskriminacije, kot je priznano s pravnim redom Skupnosti.

Stroški

40 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. Če do prenosa Direktive 2002/74/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. septembra 2002 o spremembi Direktive Sveta 80/987/EGS o približevanju zakonodaje držav članic o varstvu delavcev v primeru plačilne

nesposobnosti njihovega delodajalca v notranje pravo ne pride do 8. oktobra 2005, se v zvezi s stanjem plačilne nesposobnosti, do katerega je prišlo pred tem datumom, nikakor ni mogoče sklicevati na morebiten neposredni učinek člena 3, prvi odstavek, Direktive Sveta 80/987/EGS z dne 20. oktobra 1980 o varstvu delavcev v primeru plačilne nesposobnosti delodajalca.

2. **Kadar spada nacionalna ureditev na področje uporabe Direktive 80/987, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2002/74, mora nacionalno sodišče v zvezi s stanjem plačilne nesposobnosti, do katerega je prišlo med datumom začetka veljavnosti Direktive 2002/74 in datumom izteka roka za njen prenos, zagotoviti uporabo te nacionalne ureditve skladno z načelom prepovedi diskriminacije, kot je priznano s pravnim redom Skupnosti.**

Podpisi